

HÍRADÓ

XVII. ÉVFOLYAM, 15. SZÁM

ÁRA: 1,50 FORINT

1973. ÁPRILIS 14.

PODGORNIJ:

Adottak a feltételek, hogy már a legközelebbi hónapokban összehívják a biztonsági értekezletet

Nyikolaj Podgornij, a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsa Elnökségének elnöke a szovjet–finn barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés aláírásának 25. évfordulója alkalmából ötnapos hivatalos látogatáson tartózkodott Finnországban.

A kongresszusi palotában ünnepi gyűlést tartottak a szovjet–finn szerződés 25. évfordulója alkalmából. A gyűlésen megjelent Kekkonen finn köztársasági elnök, Podgornij, a finn kormány tagjai, a Podgornij kíséretéhez tartozó személyiségek. Kekkonen és Podgornij beszédet mondott.

A finn államelnök kifejtette: Finnországban mindig is nyomtatékosan hangsúlyozták, hogy ez a szerződés nagy jelentőségű az ország számára, Finnország egész 25 éves külpolitikája és jövője szempontjából.

Az 1948-ban megkötött szerződést nem kívánjuk példaként állítani más népek elé, de mindenkinek példaként ajánljuk a szerződés eredményeit: a különböző társadalmi rendszerű államok bizalmatlan alapuló, építő jellegű együttműködését.

Kekkonen elnök ezután hangsúlyozta, hogy egyes fontos kérdésekben Finnország valóban előfutárrá vált, és pedig annak az aktív, békeszerető semlegeségi politikának az eredményeképpen, amely a szovjet–finn szerződésen alapul. — A barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződésen kívül meg kell említeni az európai biztonsági és együttműködési értekezlet előkészítésére folytatott sokoldalú konzultációk Helsinki-ben való összehívását, valamint azt, hogy Finnország volt az első nem szocialista állam, amely elismerte a Német Demokratikus Köztársaságot

— mondotta. — Most ismét első lépésre készülünk, amikor meg kívánjuk kötni a Finnország és a KGST közötti együttműködési egyezményt. — Kekkonen végül állást foglalt a szovjet–finn kereskedelem további kiszélesítése mellett. Podgornij válaszbeszédében kijelentette: — Minden feltétel megvan ahhoz, hogy már a legközelebbi hónapokban összehívják az európai értekezletet. Mi abból indulunk ki, hogy ez az értekezlet Helsinkiben lesz.

A szovjet–finn szerződés nemzetközi jelentőségéről szólva a Legfelsőbb Tanács Elnökségének elnöke rámutatott: — A szerződés — amely szavatolja Finnországnak és a Szovjetunió északnyugati határainak biztonságát — Észak-Európában a béke és a stabilitás fenntartásának fontos tényezőjévé vált, értékes hozzájárulást az enyhüléshez, a politikai helyzet javulásához az egész európai kontinensen. Ezzel kapcsolatban Podgornij hangsúlyozta, hogy igen időszerű Kekkonen elnöknek az észak-európai atomfegyvermentes övezet megteremtésére vonatkozó javaslatát és egyéb indítványait.

Podgornij a következőkben szólt arról, hogy a Szovjetunió és Finnország állást foglal valamennyi balti állam gyakorlati együttműködésének kiszélesítése mellett.

Podgornij ezután méltatta azt a szerepet, amelyet Paasikivi és Kekkonen betöltött a szovjet–finn kapcsolatok mélyreható átalakításában.

A nemzetközi politikáról szólva a szovjet államférfi hangsúlyozta: — A józan realista magatartás nemcsak Európa politikai életében, hanem a földkereség számos más térségében is határozottan felülkerekedik. Ennek legnyo-

mósabb tanúbizonysága a vietnami háború befejezéséről és a béke helyreállításáról szóló megállapodás. — Podgornij nyomatékosan rámutatott, hogy a Szovjetunió határozottan állást foglalt a párizsi megállapodások szigorú és maradéktalan betartása mellett. Felhívta a figyelmet arra a súlyos veszélyre, amelyet a közel-keleti konfliktus rejt magában.

Podgornij végezetül kijelentette: „A Szovjetunió, megvalósítva a XXIV. pártkongresszus által meghirdetett békeprogramot, a jövőben is — csakúgy, mint eddig — tevékenyen védelmezi a béke, a biztonság, a népek nemzeti és társadalmi felszabadulásának ügyét.”

Az esemény alkalmából Brezsnyev, Podgornij és Koszigin táviratban üdvözölte Urho Kekkont.

A szovjet–finn szerződés megkötésének 25. évfordulójával kapcsolatban a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsának Elnöksége a Népek Barátsága Érdemrendet adományozta Urho Kekkonen elnöknek.

Véget ért a helsinki konzultáció utolsó szakasza

Nem kielégítőek az eredmények

Plenáris ülésel fejezte be hathetes munkáját az európai biztonsági és együttműködési értekezlet előkészítő nagyköveti tanácskozás harmadik szakasza. A konzultáció eddigi leghosszabb szakaszát értékelve több szocialista ország nagykövete a záróülésen világosan leszögezte, hogy a moszoni forduló nem zárult kielégítő eredménnyel, s a konferencia érdemi előkészítésének feladata teljesen a negyedik szakaszra hárul.

Valerian Zorin szovjet nagykövet a harmadik szakaszt lényegében „helyben futásnak” minősítette, amire az volt a jellemző, hogy eszmecsereken, új javaslatokban nem volt hiány, véglegesen megoldani viszont a biztonsági értekezlet egyetlen kérdését sem sikerült. A legtöbb új javaslat nem vitte előre a konferencia előkészítését, mert csak a különvéleményeket hangsúlyozta. A szocialista országok a javaslatokban igyekeztek ésszerűen figyelembe venni más országok véleményét, és ezáltal meggyorsítani a közös álláspontra kialakítást. Mindhiába: akadt jó néhány ország, amely éppen a haladás lassítására törekedett.

A konzultáció eredetileg elhatározta, hogy mind a négy

Szovjet–egyiptomi együttműködési szerződés a Nilus hasznosítására

A Szovjetunió és Egyiptom képviselői ötven évre szóló együttműködési szerződést írtak alá a Nilus folyó tudományos feltérképezésére és hasznosítására.

Az együttműködés keretében hat új gátat építenek a Niluson, s gondoskodnak a korábban épített gátak tartós és szakzerű védelméről. Az új gátak segítségével „lefekeznek” a Nilus folyását Asszuán és Kairó között. Az első gát Asszuántól északra, az El-Szil-szileh hegy magasságában épül. Ezenkívül a szovjet szakemberek közreműködésével megszervezik a felső-egyiptomi mezőgazdasági területek öntözését.

Az együttműködés további célja a folyami hajózás fejlesztése. Az egyiptomi szállításban felbecsülhetetlen szerepet játszanak a Niluson és a csatornákon közlekedő kisebb-nagyobb hajók, a felútkák. A folyómeder szabályozása révén gyorsított útvonalat alakítanak ki Asszuán és Alexandria között. A tudományos-műszaki kooperáció végül kiterjed a Nilus-víz védelmére, a csatornák és az emek által okozott szennyeződés elhárítására is.

Mindinkább megszilárdul az európai feszültség enyhülésének irányzata

A szovjet kormányfő pohárköszöntője Stockholmban

A hivatalos látogatáson Svédországban tartózkodó Alekszej Koszigin szovjet miniszterelnök tiszteletére hétfőn díszvacsorát rendeztek. Ezen Olaf Palme svéd kormányfő és Koszigin pohárköszöntőt mondott.

Palme utalt a nemzetközi életben bekövetkezett előremutató változásokra, így a vietnami békemegállapodásra. Európai vonatkozásban kiemelte, hogy az enyhülés itt mutatkozott meg a legkézzelfoghatóbban. Az enyhülés — fűzte hozzá — azt jelenti, hogy egy olyan kis semleges ország, mint Svédország is, megnövekedett biztonságban élhet.

A szovjet–svéd együttműködésről szólva sajnálatosnak minősítette, hogy az utóbbi időszakban bizonyos mértékben csökkent a Szovjetunióba irányuló svéd kivitel, de megállapította: a legutóbbi időben már fokozódó aktivitás jelei tapasztalhatók. A svéd ipar és kereskedelem nagy érdeklődést tanúsít a Szovjetunió dinamikus ipari fejlődése iránt, és meggyőződés, hogy ez hamarosan a szovjet–svéd kereskedelem lényeges bővülését fogja eredményezni — mondotta végül Palme.

Alekszej Koszigin pohárköszöntőjében a többi között megállapította: a feszültség enyhítésére irányuló tendencia, mint az európai államok közötti kapcsolatok legfőbb iránya, mindinkább megszilárdul.

Az európai biztonsági kon-

A DIFK nyilatkozata

Washington és Saigon súlyosan veszélyezteteti Dél-Vietnam békéjét

A Dél-Vietnami Köztársaság ideiglenes forradalmi kormánya nyilatkozatot tett közbe a Vietnamról szóló párizsi megállapodásnak az elmúlt két hónapban történt végrehajtásáról.

„Véget ért a történelem legkegyetlenebb gyarmati háborúja, amelyet az Egyesült Államok Vietnam ellen folytatott — írja bevezetőben a nyilatkozat. — A több mint félmillió főnyi amerikai expedíciós hadsereg utolsó egységei távoztak. Népünk a külföldi invázió ellen vívott harcának történetében győzelmet aratott.”

A nyilatkozat emlékeztet arra, hogy Dél-Vietnam lakossága, fegyveres erői a megállapodás aláírása után a népi felszabadító erők és a DIFK felhívásának eleget téve, szigorúan betartották a tűzszünetet.

Ugyanezen idő alatt az amerikai és a saigoni kormány szakadatlanul és egyre súlyosabban veszélyeztetették a megállapodás több rendelkezését.

A saigoni adminisztráció az Egyesült Államok bátorításával területszerzési hadműveleteket indított, harci repülőgépeket indított, harci repülőgépek naponta kétszáz bevetésben bombázták a lakosságot. Mérgező vegyi anyagokat szórtak le. Dél-Vietnamban még nem valósult meg a tűzszünet — hangsúlyozza a nyilatkozat. — Számos térségben még nem hallgattak el a fegyverek, más térségekben továbbra is tombol a háború. E rendkívül súlyos helyzet közvetlenül veszélyezteteti a tartós béke megőrzését Dél-Vietnamban.

A két dél-vietnami fél konzultatív konferenciáján a saigoni kormányzat arcátlanul azt állította magáról, hogy „az egyetlen alkotmányos és törvényes kormány”, tagadta a DIFK létezését és a harmadik erő szerepét, s nem volt hajlandó tanácskozni a nemzeti egyetértés országos tanácsának megalakításáról. A DIFK a dél-vietnami lakosság autentikus képviselője, s napról napra növekvő befolyással és

tekintéllyel rendelkezik az országban és a nemzetközi küzdőtéren.

A DIFK éppen azért hajlandó tárgyalásokba bocsátkozni a saigoni kormányzattal Dél-Vietnam belső problémáinak a nemzeti megbékélés és egyetértés szellemében való rendezése érdekében, hogy eleget tegyen a dél-vietnami lakosság békével, függetlenséggel és demokráciával kapcsolatos óhajainak.

A DIFK a VDK kormányának 1973. március 30-i nyilatkozatát teljes mértékben támogatva újból megerősíti, hogy lelkiismeretesen betartja és komolyan végrehajtja a Vietnamra vonatkozó párizsi megállapodás összes rendelkezését. Ha azonban a saigoni kormányzat területszerzési és gyilkolási célokból folytatja katonai tevékenységét, akkor a lakosság és a népi felszabadító fegyveres erők méltó büntetésben fogják részesíteni.

A Thieu-rezsim légiereje bombázta Saigontól északra azokat a felszabadított területeket, amelyek a saigoni hadsereg Tong Le Chan-i támaszpontját zárják körül. A saigoni kormány egyidejűleg a felszabadító erőket vádolja a nemzetközi ellenőrzés és felügyelő bizottság helyszíni vizsgálatot határozott el. A DIFK készséggel hozzájárul a megfelelő intézkedések megvalósításához, de a saigoni kormány képviselője kijelentette, hogy nem hajlandó a kérdéssel helyi parancsnokok szintjén foglalkozni, hanem központi rendelkezést követel. A DIFK álláspontja szerint az elszigetelt incidens ügyében a helyi katonai parancsnokok illetékesek. A saigoni kormány képviselője, aki Saigon megbízottjai számára még szabad átjárást is követelt a támaszpontokra a DIFK területén keresztül, kijelentette, hogy amíg kérését nem teljesítik, addig a saigoni kormányzat bojkottálja a kétoldali katonai vegyes bizottság üléseit.

Az indiai külügyminisztérium beszámolója

Az amerikai fegyverszállítás Pakisztánnak veszélyezteteti India biztonságát

Közvetítették az indiai külügyminisztérium 1972–1973. évi beszámolóját, amely a többi között leszögezi: „Az indiai külpolitika alapvető vonása marad az együttműködés és a kölcsönös megértés fejlesztése a Szovjetunióval. India kormányának meggyőződése szerint ez a politika nemcsak a Szovjetunió és India érdekeit szolgálja, hanem Ázsia és az egész világ érdekeit is.”

India reméli, hogy a vietnami háború megszüntetéséről és a béke helyreállításáról szóló megállapodás a tartós békehez vezet Délkelet Ázsiában, továbbá, hogy rövid időn belül rendezni fogják a közel-keleti válságot is.

A beszámoló hangsúlyozza, hogy az indiai kormány meggyőződése szerint a dél-ázsiai szubkontinens országai békében élhetnek és előreléphetnek majd a társadalmi-gazdasági haladás útján. „Reméljük, hogy a nemzetközi közösség elismeri a szubkontinens meglevő realitásokat, és az új államot a Bengáli Népi Köztársaságot felveszik az ENSZ-be; India pedig a kapcsolatokat további normalizálására törekszik Pakisztánnal” — hangoztatja a beszámoló.

A külügyminisztérium sajnálkozik fejezi ki amiatt, hogy nem járt sikerrel a Kínához fűződő kapcsolatok

normalizálására irányuló indiai kísérlet. Mint a beszámoló megjegyzi, India kész kétoldalú tárgyalásokat folytatni Kínával a békés egymás mellett élés mindkét ország által elismert elvei alapján.

Az indiai-amerikai kapcsolatokat elemezve a beszámoló hangsúlyozza: az a körülmény, hogy az Egyesült Államok feloldotta a Pakisztánba irányuló fegyverszállításokra bevezetett tilalmat, nemcsak India biztonságát veszélyezteti, hanem kedvezőtlenül befolyásolja az indiai-amerikai kapcsolatokat normalizálását is.

Washington visszalépett a jóvátételi kötelezettség vállalásától

Az amerikai kormány „bizonytalan időre” elhalasztotta, hogy javaslatot terjesszen a törvényhozás elé a VDK-nak folyósítandó jóvátételről.

A kormánydöntés összefügg a hazatérő amerikai hadifoglyok felülről irányított példátlan propagandakampányával a VDK ellen, valamint az amerikai szenátus 88:3 arányú csütörtöki döntésével a jóvátétel terve ellen. A párizsi megegyezés után az amerikai kormányzat magas rangú képviselői az ígért kártérítést még „a legfontosabb békebefektetésnek”

minősítették. Az ezt követő időszakban azonban világossá vált, hogy az ígéretet amerikai részről a Dél-Vietnamban a párizsi megegyezés idejére kialakult tényleges politikai és katonai helyzet megváltoztatására kívánják felhasználni. Noha az amerikai hivatalos körök hangoztatják, hogy az Egyesült Államok elvileg továbbra is fenntartja eredeti tervét, mégis nyilvánvaló: Washington egyelőre lemondott a „békebefektetésről”, belátható időn belül nem járul hozzá az amerikai agresszió útjában álló begyógyításához.

Az Alföldi Bútorgyár rekonstrukciója Elkészült az új kárpitosüzem

A modern bútorok iránt igen nagy a kereslet. Az új lakásokba költözők többsége új, célszerű, jól kihasználható, kényelmes garnitúrát vásárol. A hazai ipar a fokozott igényeket csak nenezen tudja kielégíteni.

A választék növelése érdekében a negyedik ötéves terv irányelvei között szerepel a bútorgyár rekonstrukciója. A meglévő gyárakat bővítik, korszerűbb gépekkel szerelik fel. Az Alföldi Bútorgyár korszerűsítésére harmincmillió forintot fordítanak.

A közelmúltban készült el az ezernégyezer négyzetméter alapterületű kárpitosüzem. Itt már lehetővé vált a szalagszerű termelés kialakítása, a technológiai folyamatok korszerűsítése. Javultak az elítéltek munkafeltételei is. A világos csarnokban százhuszan dolgozhatnak.

— Mit várnak az új üzemtől a gyár vezetői? — kérdeztük a főmérnöktől.

— Az Alföldi Bútorgyár bútorai népszerűek, keresettek. Sajnos, eddig az igényeket nem tudtuk kielégíteni. A rekonstrukció viszont lehetővé teszi, hogy fokozzuk a termelést, és így több, jobb minőségű bútor kerülhet az üzletekbe.

— Jelenleg milyen bútorokat készítenek az új üzemben?

— Egy- és kétszemélyes heverőket, ülőbútorokat, székeket, foteleket és puffokat gyártunk.

— Az Alföldi Bútorgyár további terveiről is szeretnék hallani valamit...

— Elkészült az új gépterem is, amely méreteiben azonos a kárpitosrészleggel. Itt a legkorszerűbb technológiát alkalmazzuk. Jelenleg a gépek felszerelésén dolgozunk. Néhány hét múlva itt is megindulhat a munka — mondta a gyár főmérnöke.

Fényképfelvételünkkel próbáljuk érzékelteni a modern üzem megváltozott körülményeit.

— Zimur —

Félkész állapotban az egyszemélyes heverők

Tágas, világos terebben készül a sodronybetét

Az új gépteremben rövid idő múlva már teljes kapacitással dolgozhatnak

A „nehéz” brigádok vezetője

Egyetlen dolog vigasztalta, amikor kilépett a rabszállító gépkocsiból, az, hogy mezőgazdasági jellegű bv. intézetbe került. A pillanatnyi megnyugvást azonban hamarosan szorongás váltotta fel. Már nem Nagyfa határát látta maga előtt, hanem annak a termelőszövetkezetnek a kétezer-nyolcszáz holdját, ahol letartóztatásig vezető beosztásban dolgozott. Arcokra emlékezett, sokat segítő munkatársakra, egyszerű parasztemberekre, akik mindig bizalommal állították meg, ha valamilyen problémájuk akadt; a nyirkos tavaszi hajnalokra, amikor már a határszemléről visszajövet találkozott a termelőszövetkezet egyik-másik brigádjával.

Ez a szorongás hetek, hónapok múlva is nehezen oldódott. Akkor kezdtek gyorsabban telni a napok, amikor brigádvezetői beosztást kapott Nagyfa. Úgy megszapordott a munkája, hogy alig maradt ideje a múltan gondolkodni. Szívesen vállalta a nagyobb feladatot. De más is közrejátszott abban, hogy Hencz György örült az új beosztásnak.

— Mi volt ez? — kérdeztük, amikor hosszabb beszélgetésre ültünk le vele a nevelői szobában.

— Az, hogy nagyon szeretem az embereket. Így volt ez a termelőszövetkezetben is. Igaz, hogy merőben más körülmények közé kerültem, ez azonban nem jelentette azt, hogy amit húsz év alatt magamba szívtam, azt máról holnapra elfelejtsem. Pedig gyorsan rájöttem, hogy nem a legjobb brigád vezetőjét bízták rám. Az úgynevezett közös brigád élére állítottak. Nem is annyira közös, inkább vegyes volt ez a brigád. Találkoztam a munkáját valóban szerető emberrel, s olyanokkal, akiket állandóan figyelmeztetni kellett, csak akkor adták azt, amire képesek voltak és jó néhányval, akiknek beszélhetett az ember, akkor sem dolgoztak jobban. Az utóbbi csoport adta a legtöbb fegyvelemsértőt is. Nem tudom hogyan, de később velük is boldogultam. Nem néztem el a legkisebbnek látszó lazaságot sem. Persze, ők is gyorsan megismertek engem. Észrevettem, hogy olyan brigádvezetővel állnak szemben, aki szereti is, érti is azt, amit rábíztak, aki érzi, milyen nagy felelősség ennyi emberrel bálni. Azt is látták, hogy amit megköveteltek, azt magam is megcsinálom, noha nekem mindig kevesebb szabad időm maradt. Végeredményben aprónak tűnő dol-

gokról van szó. Bárkitől megkérdezhettem, miért nem botorváltkoztam itt is. A reggeli soraközönél nyugodtan szólhattam egyik-másik elítéltnék, hogy hozza rendbe a ruházatát. En mindig az előírásnak megfelelően öltöttem fel. A személyes példamutatásnak itt is érvényesülnie kell!

— Tudomásunk szerint már nem a közös brigád vezetője.

— Most a kábelbontóban vagyok. Ez a legfiatalabb üzeme Nagyfanak. Jelenleg hetvennyolcan vagyunk.

— Sikertől már úgy összehozni a társaságot, ahogyan szeretted volna?

— Nehéz erre válaszolni. Semmi túlzás nincs abban, ha azt mondom, hogy most kaptam igazán nehéz brigádot. Már olyan csoportom is van, amely azért került a kábelbontóba, mert itt állandóan szem előtt van. Szerencsére itt is vannak olyan elítéltek, akikre biztosan számíthatok. Megértették, hogy akkor könnyebb elviselni a szabadságvesztés-büntetést, ha szorgalmasan dolgoznak, fegyelmezetten viselkednek. Megmondják, hogy őket köti a család, szeretnék megkapni a harmadot. Általában meg is

kapják. Mit kezdjek azonban azokkal, akiket már semmi sem köt? Senkijük sincs. Nem érdeklí őket különösebben az sem, hogy szabadságvesztés-büntetést kaptak. Cinikusan válaszolnak, ha az ember komolyan akar beszélgetni velük. „Előfordulhat ez még néhányszor.” Ilyen a munkájuk, a magatartásuk is.

— Sokáig lesz még brigádvezető? Vagyis sok van még hátra a szabadulásig?

— Szerencsés esetben már csak napokról van szó. Áprilisban szabadulok, ha részestülhetek ebben a nagy jutalomban...

— Számít a harmadra?

— A többszöri dicséret, jutalom alapján is csak reménykedhetek. Kétszer pénzüjtalmat is kaptam Nagyfan. De nem is a harmad foglalkoztat már engem, hanem az, hogy mi lesz velem a szabadulás után. Egy bizonyos, bárhová kerülök, az maradok, aki mindig voltam, kivéve azt, amiért egy év két hónap szabadságvesztés-büntetést kaptam. Ezután sem tagadom meg önmagamot.

Akkor is biztosak lettünk volna ebben, ha a beszélgetés végén nem tesz ilyen „fogadalmat” Hencz György.

— ko —

Gyártásismeret, biztonságtechnika

Ötvenen — félidőn túl

A nevelők által őrzött dossziék közül egyre többbe kerül be egy kis alakú papír: Igazolás — arról, hogy X. Y. a betanítottmunkás-tanfolyamot elvégezte, ilyen és ilyen szakmában gyakorlatot szerzett. A lap alján pedig a Dunai Gombgyár bélyegzője. Az igazolásnak csak egyetlen szépséghibája van, az, hogy szerepel benne az alábbi mondat is: munkaviszonyt nem igazol...

A Váci Fegyházban három éve folyik betanított munkások képzése. A háromhónapos tanfolyamra az általános iskola negyedik osztályát elvégzettek jelentkezhetnek, azok, akik az üzemben a tanfolyam tematikájának, tárgyának megfelelő munkát végeznek.

Jelenleg betanított présmunkásképzés folyik. Ebben ötvenen vesznek részt. Az ötven elítélt hetenként két alkalommal, három-három órás időtartamra beül az iskolapadba. A tanfolyam február hetedikén indult — most „félidőn” már túl van, közeledik a vizsga.

Az egyik előadótól az oktatás módszeréről érdeklődtünk.

— Az első alkalommal elmondom az anyagot, a következő alkalommal átismételjük. Az utolsó órán pedig minden vizsgakérdésre együtt keressük meg a választ. Az oktatás végén, a vizsga előtt kapnak időt a hallgatók a felkészülésre. Ezalatt van lehetőség a korrepetálásra, a nehezebb részek megbeszélésére. Ezután következik a vizsga, mégpedig bizottság előtt...

A tanfolyam résztvevői nemcsak a gyártási technológiákkal, a gépekkel, számszámokkal, gyártóeszközökkel ismerkednek meg, hanem el kell sajátítaniuk a norma- és bérelszámolás alapjait is, valamint a balesetelhárítási és biztonságtechnikai óvó-rendszabályokat is. A gyakorlati oktatás a munkahelyen történik. Általában vasárnap délelőtt — munkaszünet alatt —, egy alkalommal, ótórás oktatásban rész vesznek.

Ha ez a tanfolyam befejeződik, indul a következő. S egyre több elítélt dossziéjába kerül be a kis alakú papír: a betanított munkás tanfolyamot elvégezte... B. J.

RENDKÍVÜLI BESZÉLŐ

12

Tibor hallgatott. A Margit-hídon mentek keresztül. A férfi megállt a híd korlátjánál. Január végéhez képest szokatlanul enyhe volt az idő. A sötétedő ég kékjén csillagok fénye gyúlt ki. A vár fölött lila, barna és sötétszürke fellegek álltak, tömötten, mozdulatlanul. Meghatározatlanul érzés vett erőt Tiboron. Ilyet az ember csak alkonyatkor érez, ha megáll egy pillanatra a vizek partján vagy egy magaslaton. Minden az emberben összpontosul, mindent tudni és érezni vél. Az egyetemességből ragad meg talán valamit egy röpké pillanatra, és rácsodálkozik a világra. Elgondolkozik azon, mivégre él. Mindez vidám meg bús is egyszerre. Valamelyik hangulatnál megmarad. Ki reménnyel és örömmel a szívében lép tovább, ki pedig a bánatot hordozza magában. Tibor erős sajtást érzett a szívében. Ezt vitte tovább. Anyjával nem osztott meg semmit.

Otthon a gyerekek vidáman hancúroztak, mintha mi sem történt volna. Mivel a nagyanyjuk volt fő gondviselőjük, édesanyjuk hiányát nem is nagyon érezték. Inkább csak azt vették észre, hogy nincs otthon. Kérdezték apjukat, nagyanyjukat, hogy anyu hol van. Amikor Tibor és az édesanya belépett az ajtón, eléjük rohantak, és az volt az első kérdésük: „Anyu miért nem jött veletek?” A szomszéd öregasszony, aki a tárgyalás ideje alatt a gyerekekre vigyázott, megjelent az ajtóban.

— Már nincs szükség rám? — kérdezte mosolygva, majd elkomorodott. A helyzethez nem illett a mosolygás.

— Nem kell úgy sietni, Erzsébet néni — mondta Tibor.

— Én ráérek, ha nem zavarok — válaszolt.

— Jó is lesz, ha maradsz. Elég gyengének érzem magam. Adj vacsorát a gyerekeknek. Én ledőlök — szölt erőltlenül a nagymama.

— Rosszul érzed magad? — kérdezte a szomszédasszony.

— Kicsit fáradt vagyok — hangzott bágyadtan.

— Csak nem vagy beteg? — fordult hirtelen az anyja felé Tibor. A multikori rosszullet óta most nézte meg figyelmebben. Alighogy feljé fordult, már kaphatott is utána. Ha nem fogja meg, végigesik az előszobán.

— Jóságos isten! — csapta össze a kezét Erzsébet néni, és gyorsan a másik szobába terelte a gyerekeket. Tibor ölse kapt a anyját, és bevitte a szobába. Mikor letette a heverőre, kinyitotta a szemét.

— Elájultam? — kérdezte halkan.

— Rosszul érzed magad? — kérdezte vissza aggódva.

— Hozd be, fiam, a gyógy-szeremet!

Tibor egy pohár vízzel és a tablettával tért vissza. Leült a heverő szélére.

— Kimerített a tárgyalás? — kérdezte, és merően nézte anyját.

— Megmondom őszintén, nem a feleségedet sajnálom. Ha arra gondolok, hogy annak

